

les Mening saaledes i Grunden er til ingen Nytte og efter Andres Udtalelser kun skal anvendes paa et enkelt Sted, skal der dog jages med dets Vedtagelse paa en saadan Maade, at man ikke ændser de Begjæringer, der fra mange og ikke uberettigede Sider ere fremkomne om, at der maa levnes Tid til en omhyggeligere Undersøgelse og en alsidigere Drøftelse! Dette forekommer mig ikke er billigt. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts (Ploug) sagde selv, at han ikke kunde Andet end erkjende, at det i Sager af denne Art var baade rigtigt, naturligt og nyttigt at høre Ræverstanden, og han meente kun, at den ikke havde nogen Ret der til. Lad os lade være at tale om Ret eller ikke Ret, thi det have vi jo heller ikke fra vor Side ført frem; men, naar det erkjendes, at det er rigtigt, naturligt og nyttigt, hvorfor saa ikke gjøre det? Hvorledes man senere vil stille sig til Sagen, naar man har faaet den forbedret og overveiet, er jo en anden Sag; det staar jo frit for de ærede Medlemmer lidet eller slet ikke at ændse det, der kommer frem, men hvorfor berøve os Andre det Bidrag til den fuldstændigere Belysning, Opklaring og den bedst mulige Færdiggjørelse af Sagen, som vi sætte Priis paa, og som de Paagjældende udenfor Thinget indstændig bede om at maatte hde? — Den ærede Secretair (Forchhammer) sagde nys, da han dvælede ved en Ytring, der var falden fra det 2det ærede Medlem for 1ste Kredts (Krieger) — den nemlig, at Lovforslaget var en Usandhed —, at man jo dog sagtens kunde vedtage Lovforslaget, idet der ingen Fare var ved det. Hvad først hiin Ytring om „Usandhed“ angaaer, da var jo Meningen ikke — det skal jeg kun tillade mig at nævne, fordi det ærede Medlem, der brugte Udtrykket, vel sagtens ikke finder det nødvendigt nu at tage Ordet — dermed at sigte de ærede Medlemmer, der have indbragt Lovforslaget andetsteds, og dem, der her ere dets Talsmænd, for, at der ikke skulde være Sandhed i deres Bestræbelser for deirkelige Interesser, men Meningen var kun at udtrykke, at Lovforslaget giver sig Udseende af at tilfredsstille et almindeligt Krav, men dog er indrettet saaledes, at det kun kan tilfredsstille et enkelt. Kun foraa vidt blev Lovforslaget betegnet som en Usand-

hed. — Naar det saa i Forbindelse hermed, under Henvisning til Lovforslagets sande Betydning som ret egentlig Lov ikkun for et ganske enkelt Tilfælde, hed, at man jo sagtens kunde vedtage Lovforslaget, da der ingen „Fare“ var ved det, maatte det dernæst være mig tilladt i den Anledning at gjøre den ærede Secretair opmærksom paa, at det dog i alt Fald heller ikke vilde kunne gaae an at vedtage Lovforslag, blot fordi der ingen Fare siges at være ved dem, eller fordi de ingen Skade ville gjøre; der skal Andet og Mere til, for at et Lovforslag bør vedtages; det blot Negative, det Ustadelige forslaaer ikke, der maa positive Grunde til, for at Lovgivningsmagten tør sættes i Bevægelse; uden Visshed eller ibetmindste Sandsynlighed for Opnaaelsen af noget virkeligt Godt og Gavnligt, er der ingen Anledning til her at fremme Lovarbejder.

Jeg veed, som alt hitret, at det høie Thing ikkun ugjerne seer Forhandlingens Forlængelse, og jeg troer heller ikke, at jeg behøver at opholde Thinget længere. Kun saa Meget skal jeg atter sige med Hensyn til den Afstemning, der nu forestaaer, at medens det i praktisk Henseende uden Tvivl er af liden Betydning, hvorledes man stiller sig til Ændringsforslagene, saa vil jeg dog for mit Vedkommende stemme for Mindretallets Forslag og for de Ændrings- og Underændringsforslag, der ere stillede af den ærede Secretair (Forchhammer), fordi ogsaa jeg erkjender, at disse Forslag maa siges at være Forbedringer ligeoverfor Lovforslaget, saaledes som det er indkommet fra Folkethingets Side. Men, fordi jeg foraa vidt bidrager til, at Lovforslaget kan opnaae den i dette Dieblis ene mulige Forbedring, maa jeg dog selvsølgelig ligesuldt stemme imod dets Overgang til 3die Behandling og tilraader gjentagende det ærede Thing at stemme paa samme Maade. At udsætte Forlæstelsen til 3die Behandling, seer jeg ingen Grund til; ja, hvis der imellem anden og tredie Behandling kunde erhverves, hvad der nu mangler, var det jo en anden Sag, men det er jo umuligt; vi vide jo iforveien, at vi ved tredie Behandling ville staae ganske som nu. Man skal da heller ikke derfor kunne paastaae, at der her i Landstinget er faret let hen over